

123510/2019/KHK
KUKHK-37931/UP/2019

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 5.12.2019

Krajský úřad Královéhradeckého kraje
odbor územního plánování a stavebního řádu
dne 9.12.2019 podpis

Krajský úřad Královéhradeckého kraje

- 1. Advokátní kancelář SCHOLZ & MALÝ s.r.o., IČO 242 81 867, Revoluční 1200/16, 110 00 Praha 1, IDDS: a4cb6rp

VÁŠ DOPIS ZN.:
ZE DNE:
NAŠE ZNAČKA (č. j.): KUKHK-37931/UP/2019 (OS)

VYŘIZUJE: Ing. arch. Ondřej Starý
ODBOR | ODDĚLENÍ: územního plánování a stavebního řádu /
stavebního řádu
LINKA | MOBIL: 495 817 482
E-MAIL: ostary@kr-kralovehradecky.cz

DATUM: 04.12.2019

Počet listů: 9
Počet příloh: 0 / listů: 0
Počet svazků: 1
Sp. znak, sk. režim: 336, A/10

ROZHODNUTÍ

Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, který je správním orgánem příslušným podle ustanovení § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o krajích“), v souvislosti s ustanoveními § 16 a 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), o odvolání společnosti Advokátní kancelář SCHOLZ & MALÝ s.r.o., IČO 242 81 867, se sídlem Revoluční 1200/16, 110 00 Praha 1, podaném dne 29.10.2019.

Předmětné odvolání směřuje proti rozhodnutí č. j. DOK/Vyst/Sma/1197/2019 ze dne 11.10.2019 vydanému Městským úřadem Špindlerův Mlýn, odborem výstavby. Tímto rozhodnutím Městský úřad Špindlerův Mlýn, odbor výstavby, jako povinný subjekt dle § 2 odst. 1 InfZ, rozhodl „podle ustanovení § 15 odst. 1 InfZ a za použití zásady zákazu zneužití práva jako právního principu“ o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podané podle InfZ dne 04.10.2019 společností Advokátní kancelář SCHOLZ & MALÝ s.r.o., IČO 242 81 867, se sídlem Revoluční 1200/16, 110 00 Praha 1 a zaevidované povinným subjektem pod č. j. DOK/Vyst/Sma/1163/2019.

Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, který je příslušným odvolacím orgánem podle ustanovení § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v souvislosti s ustanovením § 178 odst. 2 správního řádu, přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu a podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu rozhodnutí Městského úřadu Špindlerův Mlýn, odboru výstavby č. j. DOK/Vyst/Sma/1197/2019 ze dne 11.10.2019

zrušuje

a věc **vrací** Městskému úřadu Špindlerův Mlýn, odboru výstavby **k novému projednání**.

Účastníkem řízení, na něhož se toto rozhodnutí vztahuje ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu, je společnost Advokátní kancelář SCHOLZ & MALÝ s.r.o., IČO 242 81 867, Revoluční 1200/16, 110 00 Praha 1.

Odůvodnění

Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu (dále také jen „odvolací orgán“) obdržel prostřednictvím Městského úřadu Špindlerův Mlýn, odboru výstavby (dále také jen „povinný subjekt“ nebo „stavební úřad“) dne 20.11.2019 odvolání společnosti Advokátní kancelář SCHOLZ & MALÝ s.r.o., IČO 242 81 867, Revoluční 1200/16, 110 00 Praha 1 (dále také jen „odvolatelka“) směřující proti rozhodnutí povinného subjektu č. j. DOK/Vyst/Sma/1197/2019 ze dne 11.10.2019, jímž povinný subjekt rozhodl o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podané odvolatelkou podle InfZ dne 04.10.2019 a zaevidované povinným subjektem pod č. j. DOK/Vyst/Sma/1163/2019.

Spolu s podaným odvoláním povinný subjekt předložil odvolacímu orgánu také související spisový materiál. Z jeho obsahu přitom odvolací orgán zjistil následující skutečnosti.

Dne 04.10.2019 podala odvolatelka u povinného subjektu podání nazvané „Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím“, kterým žádala povinný subjekt s odkazem na § 13 InfZ „o poskytnutí kopií veškerých správních aktů (zejména územní souhlas, souhlas s ohlášením stavby, územní rozhodnutí, stavební povolení, společné povolení, kolaudační souhlas, kolaudační rozhodnutí apod.) vydaných správním orgánem Městský úřad Špindlerův Mlýn, Odbor výstavby v letech 2014 – 2019 (včetně), včetně kopií veškerých rozhodnutí o opravných prostředcích a soudních žalobách podaných proti výše uvedeným správním aktům, a to vždy až do skončení celého řízení, včetně kopií veškerých námitek, připomínek či podnětů, které směřovaly ze strany jakýchkoli osob proti procesnímu průběhu vydání výše uvedených správních nebo soudních aktů (např. námítka podjatosti, žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, stížnosti proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu apod.), a kopií veškerých správních aktů a soudních rozhodnutí tyto námítka, připomínky či podněty vyřizující“. V uvedeném podání odvolatelka současně ve smyslu ustanovení § 17 InfZ požádala povinný subjekt o potvrzení předpokládané výše úhrady nákladů, budou-li jí ze strany povinného subjektu jako žadateli účtovány. Toto podání povinný subjekt zaevidoval pod č. j. DOK/Vyst/Sma/1163/2019.

V reakci na tuto žádost vydal povinný subjekt rozhodnutí č. j. DOK/Vyst/Sma/1197/2019 ze dne 11.10.2019, kterým výše uvedenou žádost odvolatelky o poskytnutí informace s odkazem na „ustanovení § 15 odst. 1 InfZ a za použití zásady zákazu zneužití práva jako právního principu“ zamítl.

Z obsahu spisového materiálu věci se týkajícího odvolací orgán dále zjistil, že následně dne 29.10.2019 odvolatelka podala u povinného subjektu proti výše uvedenému rozhodnutí odvolání.

V obsahu odvolání ze dne 29.10.2019 přitom odvolatelka uvedla, že se odvolává proti rozhodnutí povinného subjektu č. j. DOK/Vyst/Sma/1197/2019 ze dne 11.10.2019 v celém jeho rozsahu, a to z důvodu, že jej považuje za nesprávné a nepřezkoumatelné.

Konkrétní odvolací důvody obsažené v odvolání odvolatelky ze dne 29.10.2019 lze pak shrnout následovně.

K odmítnutí žádosti o poskytnutí informace ze strany povinného subjektu z důvodu „údajného zneužití práva na informace“ odvolatelka uvedla, že má potíže se k němu kvalifikovaně vyjádřit, neboť povinný subjekt podle jejího názoru toto zneužití práva v napadeném rozhodnutí nikterak nespécifikuje, tedy neuvádí, z jakých konkrétních důvodů považuje žádost odvolatelky za zneužití práva. V tomto směru odvolatelka shledává odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Argument povinného subjektu, že vyhovění žádosti by mohlo mít z důvodu rozsáhlosti vyhledávaných informací za následek dočasnou paralýzu stavebního úřadu, odvolatelka považuje za neuspokojivý, k čemuž dodala, že jakékoliv zvýšené zatížení stavebního úřadu může povinný subjekt reflektovat v požadované náhradě nákladů za poskytnutí informace. K tomu odvolatelka uvedla, že podala celkem tři dílčí žádosti o poskytnutí informace, které byly záměrně formulovány obdobně, avšak natolik odlišně, aby s nimi byly spojeny rozdílné náklady stavebního úřadu a očekávala, že povinný subjekt se ke každé z těchto žádostí vyjádří individuálně, tj. že určí předpokládané náklady na vyhledávání informací ke každé žádosti a na základě toho by odvolatelka zvažila, zda uhradí náklady za vyhledání všech informací či nikoli. Povinný subjekt však měl na toto řešení rezignovat a bez dalšího všechny žádosti odvolatelky se zcela shodným odůvodněním odmítnout.

Podle názoru odvolatelky povinný subjekt při posuzování její žádosti rovněž nesprávně aplikoval ustanovení § 38 odst. 2 správního řádu (upravující podmínky pro nahlížení do spisu – pozn. odvolací orgán) a vycházel z chybného předpokladu, že odvolatelka žádá o přístup k obsahu spisového materiálu. K tomu odvolatelka dodala, že ve své žádosti nepožadovala poskytnutí informací o obsahu všech spisů (nahlížení do těchto spisů), ani všech úkonů stavebního úřadu či účastníků řízení, ale s odkazem na InfZ pouze o poskytnutí „velice specifického druhu dokumentů, ze kterých je možné dovodit zájem veřejnosti na jejich poskytnutí“. Z tohoto důvodu pak nebylo povinností odvolatelky dle jejího názoru prokazovat její právní zájem na poskytnutí informací.

V obsahu odvolání odvolatelka nicméně dále zmiňuje důvody, pro které žádost o poskytnutí informace podala, když konkrétně uvedla, že tato jí byla podána za účelem kontroly veřejné moci (v daném případě úřední činnosti stavebního úřadu), neboť ve věci, ve které odvolatelka vystupuje jako právní zástupce účastníka řízení, se měl povinný subjekt jako stavební úřad dopustit „zásadních pochybení hluboko za hranicemi zákona“. Takový důvod odvolatelku podle jejího názoru jednoznačně opravňuje k podání žádosti o poskytnutí informace, neboť je podle ní „ve veřejném zájmu, aby veřejnost prostřednictvím takto formulované žádosti mohla zjistit, zda byl nezákonný postup stavebního úřadu pouze ojedinělým pochybením či nikoliv.“

Závěrem odvolání odvolatelka z uvedených důvodů navrhla, aby si povinný subjekt napadené rozhodnutí postupem podle ustanovení § 87 správního řádu zrušil a požadovanou informaci poskytl nebo aby odvolací správní orgán podle ustanovení § 16 odst. 4 InfZ napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil, řízení zastavil a současně rozhodnutím přikázal povinnému subjektu požadovanou informaci odvolatelce poskytnout.

Odvolací orgán dovodil svou věcnou příslušnost k rozhodnutí o podaném odvolání s přihlédnutím k ustanovení § 16 odst. 3 InfZ, podle kterého rozhoduje o odvolání nadřízený orgán a podle ustanovení § 178 odst. 2 věta druhá správního řádu, neboť nadřízeným správním orgánem orgánu obce, městysu, města či statutárního města se rozumí krajský úřad.

V souladu se Směrnicí Rady Královéhradeckého kraje upravující postup Krajského úřadu Královéhradeckého kraje v oblasti poskytování informací podle InfZ, článkem 13 odst. 2 o odvolání proti rozhodnutí orgánu obce o odmítnutí žádosti v přenesené působnosti rozhoduje věcně příslušný odbor krajského úřadu. V daném případě se požadované informace týkaly správních aktů vydaných stavebním úřadem Městského úřadu Špindlerův Mlýn, tedy přenesené působnosti na úseku zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), kdy věcně příslušným odborem k rozhodnutí o odvolání je odbor územního plánování a stavebního řádu krajského úřadu.

Před vlastním věcným přezkoumáním napadeného rozhodnutí odvolací orgán nejprve ověřil, zda odvolání podané odvolatelkou je odvoláním včasným a přípustným.

Z dokladu o doručení rozhodnutí povinného subjektu č. j. DOK/Vyst/Sma/1197/2019 ze dne 11.10.2019 založeného ve správním spise přitom odvolací orgán zjistil, že uvedené rozhodnutí bylo odvolatelce doručeno do datové schránky dne 14.10.2019. Odvolatelka své odvolání směřující proti tomuto rozhodnutí doručila povinnému subjektu dne 29.10.2019.

V souladu s ustanovením § 20 odst. 4 písm. a) a b) InfZ se pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti a pro odvolací řízení použijí ustanovení správního řádu. Odvolací lhůta činí dle ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, což je doručení rozhodnutí, a InfZ nestanoví jinou lhůtu. Pro počítání času platí postup dle ustanovení § 40 správního řádu.

V daném případě je skutečnost určující počátek lhůty doručení rozhodnutí dne 14.10.2019, v tom případě poslední den zákonné patnáctidenní lhůty pro podání byl den 29.10.2019, což byl i den, kdy odvolatelka doručila své odvolání povinnému subjektu. S ohledem na ustanovení § 83 odst. 1, § 86 odst. 1 a § 40 odst. 1 správního řádu se tedy jedná o odvolání podané včas.

Vzhledem k tomu, že odvolatelka je účastníkem řízení, tj. žadatelem dle § 3 odst. 1 InfZ, jemuž byla žádost o poskytnutí požadované informace odmítnuta, je její odvolání ve smyslu § 81 odst. 1 správního řádu odvoláním přípustným.

Povinný subjekt předal odvolání spolu se spisem odvolacímu orgánu dopisem ze dne 15.11.2019, který byl odvolacímu orgánu doručen dne 20.11.2019, a to s (blíže neodůvodněným) stanoviskem, že neshledal důvody pro postup podle § 87 správního řádu, tedy zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí, jak navrhovala odvolatelka v obsahu jejího odvolání.

Odvolací správní orgán postupoval v souladu s požadavky ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, podle kterého přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.

Při přezkoumání rozhodnutí povinného subjektu považoval odvolací orgán za zásadní především následující ustanovení InfZ.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle ustanovení § 2 odst. 4 InfZ se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

Podle ustanovení § 3 odst. 3 InfZ se informací pro účely InfZ rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

Podle ustanovení § 14 odst. 6 InfZ se o postupu při poskytování informace pořídí záznam.

Podle ustanovení § 15 odst. 1 InfZ pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Podle ustanovení § 17 odst. 1 InfZ povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.

Podle ustanovení § 20 odst. 4 písm. a) a b) InfZ pokud InfZ nestanoví jinak, použijí se pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti a pro odvolací řízení ustanovení správního řádu a dále se při postupu podle InfZ použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178, v ostatním se správní řád nepoužije.

Odvolací orgán po seznámení se s předloženým spisovým materiálem a přezkoumání napadeného rozhodnutí z hlediska jeho souladu s právními předpisy a v rozsahu odvolacích námitek též z hlediska jejich správnosti, dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v souladu s právními předpisy a je nepřezkoumatelné, a to na základě následujících zjištění.

Předně odvolací orgán uvádí, že jak je z výše citovaného ustanovení § 20 odst. 4 písm. a) a b) InfZ patrné, použijí se pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti a pro odvolací řízení ustanovení správního řádu. Dále se při postupu podle InfZ použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178 správního řádu, v ostatním se správní řád nepoužije.

Rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace dle InfZ tedy musí obsahovat náležitosti předpokládané správním řádem, zejména ustanovením § 68, podle kterého rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle ustanovení § 27 odst. 1 správního řádu. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2 správního řádu); účastníci, kteří jsou právníckými osobami, se označují názvem a sídlem. Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 správního řádu uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem,

aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.

Přezkoumáním napadeného rozhodnutí povinného subjektu přitom odvolací orgán zjistil, že toto rozhodnutí obsahuje v souladu s ustanovením § 68 odst. 1 správního řádu výrokovou část, odůvodnění i poučení účastníků řízení. Povinný subjekt ve výrokové části dle § 68 odst. 1 správního řádu uvedl řešení otázky, která je předmětem řízení (odmítnutí žádosti o poskytnutí informace), právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodnuto (§ 15 odst. 1 InfZ), a to ve spojení s příslušným důvodem, pro který žádost odmítl (zásada zákazu zneužití práva).

Pokud se týká části odůvodnění napadeného rozhodnutí, povinný subjekt v jejím úvodu nejprve konstatoval, že výše citovaná žádost odvolatelky, kterou zaevidoval pod č. j. DOK/Vyst/Sma/1163/2019, „je žádostí o předložení mimořádně rozsáhlého souboru informací“ a obecně popsal, jakým způsobem je právo na informace zakotveno v Právním řádu České republiky. Dále se povinný subjekt v odůvodnění napadeného rozhodnutí dle svých slov „zabýval otázkou smyslu a účelu zákona o svobodném přístupu k informacím“ a „soustředil judikaturu týkající se předmětu žádosti“.

V obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí povinný subjekt následně uvedl, že „podanou žádostí se žadatel domáhá vydání informací a listin z individuálních správních řízení, kterých nebyl žadatel o informace účastníkem a ani zástupcem účastníka, a to bez uvedení jakéhokoliv právního zájmu na získání daných informací“. Následně povinný subjekt konstatoval, že „Český právní řád výslovně umožňuje získání informací ze správních řízení postupem podle § 38 správního řádu“ a jednotlivé odstavce tohoto právního ustanovení citoval. Dále povinný subjekt zmínil ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona upravující podmínky poskytování kopií dokumentací staveb evidovaných u stavebních úřadů.

Dále povinný subjekt konstatoval, že k vyhledání a shromažďování informací v rozsahu popsaném odvolatelkou v její žádosti nemá personál, a že by jej tato činnost mohla „ochromit na několik dnů, možná týdnů“.

Povinný subjekt poté citoval z (blíže neoznačeného) rozsudku Nejvyššího soudu, podle něhož „zákaz zneužití práva je pravidlo českého vnitrostátního práva, včetně práva veřejného, které vyplývá z povahy České republiky jako materiálního právního státu založeného na určitých vůdčích hodnotách, k nimž vedle úcty ke svobodě jednotlivce a ochraně lidské důstojnosti patří mimo jiné i úcta k harmonickému sociálnímu řádu tvořenému právem a odepření ochrany jednání, které právě vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem“. Dále odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č. j. 8 As 55/2012-62, podle kterého „povinný subjekt může odepřít poskytnutí informace v určitém konkrétním případě na základě principu zákazu zneužití práva.“

Následně povinný subjekt uzavřel, že „podanou žádost posoudil a shledal, že jsou v tomto konkrétním případě dány okolnosti, svědčící tomu, že podání má povahu žádosti zjevně se vymykající smyslu a účelu práva na informace, potažmo, zákona o svobodném přístupu k informacím...“, resp., že „v řízení o žádosti dospěl k přesvědčení, že žadatelem došlo k naplnění zneužití práva v českém právním řádu“.

K citovanému odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán předně uvádí, že ačkoliv v něm povinný subjekt konstatuje, že „shledal, že v tomto konkrétním případě jsou dány okolnosti svědčící tomu, že žadatelem došlo k naplnění zneužití práva v českém právním řádu“, a obecně cituje z judikatury soudů o principu zákazu zneužití práva, žádné takové skutkové okolnosti, které by svědčily tomu, že v tomto konkrétním případě jsou skutečně naplněny znaky zneužití práva, resp., že záměrem odvolatelky skutečně bylo zneužít obecně garantované právo na informace, v napadeném rozhodnutí dále žádným způsobem

nespecifikuje. Tvzení povinného subjektu o zneužití práva odvolatelkou však za těchto okolností nezbyvá odvolacímu orgánu než označit za nyní ničím nepodloženou proklamaci.

Pokud se týká konstatování povinného subjektu, že k vyhledání a shromažďování informací v rozsahu popsaném odvolatelkou v její žádosti nemá personál, a že by jej tato činnost mohla „ochromit na několik dnů, možná týdnů“, odvolací orgán uvádí, že InfZ pamatuje i na žádosti o poskytnutí mimořádně rozsáhlého souboru informací, když v ustanovení § 17 odst. 1 zakotvuje možnost povinného subjektu vyžádat si od žadatele o informace úhradu nejen za náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli, ale právě i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Ustanovení § 14 odst. 7 InfZ rovněž umožňuje povinnému subjektu prodloužit lhůtu pro poskytnutí informace ze závažných důvodů, mezi něž InfZ mj. podřazuje vyhledávání a sběr objemného množství oddělených a odlišných informací požadovaných v jedné žádosti.

Z citovaného odůvodnění napadeného rozhodnutí a rovněž obsahu správního spisu vyplývá, že povinný subjekt uvedená ustanovení v daném případě zcela pomínil, když bez dalšího přistoupil k odmítnutí žádosti odvolatelky o poskytnutí informace, a to i přes tu skutečnost, že odvolatelka v obsahu její žádosti o poskytnutí informace o potvrzení předpokládané výše úhrady nákladů sama požádala.

Lze dodat, že dle odborné komentářové literatury (FUREK, Adam, Lukáš ROTHANZL, Tomáš JÍROVEC, *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. Praha: C.H. Beck, 2016, xvii, 1238 s. Beckova edice komentované zákony. ISBN 978-80-7400-273-1.) „Jsou v praxi obvykle za šikanózní žadatele považováni žadatelé, kteří podávají velké množství žádostí nebo kteří se opakovaně domáhají poskytnutí velkého množství informací. **K označení žadatele jako osoby zneužívající právo na informace však tyto znaky nelze považovat za dostačující, neboť zákon množství informací ani podávaných žádostí jednotlivými žadateli nelimituje, naopak s nimi „mlčky“ počítá, když umožňuje prodloužení lhůty pro vyřízení žádosti o poskytnutí informace i uplatnění úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací [např. žadatel, který se zajímá o určitý globální problém, jistě bude zcela legitimně podávat velké množství žádostí vztahujících se k tomuto tématu, a to ať již u jednoho povinného subjektu či u celé řady více povinných subjektů (srov. rozsudek KS v Ostravě č. j. 22 A 35/2013-49 nebo rozsudek NSS č. j. 10 As 112/2015-54) a sotva bude možné jeho postup bez dalšího považovat za zneužití práva na informace, když veškeré jím „poptávané“ údaje mají společného jmenovatele]. Obecně proto lze říci, že o zneužití práva na informace půjde jen tehdy, jestliže k tomuto „množstevnímu“ aspektu přistoupí i určitý další faktor, jenž bude zcela nepochybně indikovat zneužívání tohoto práva** (srov. shodně též názory judikatury, zejména rozsudky NSS č. j. 2 As 24/2015-52, č. j. 6 As 68/2014-21, č. j. 9 As 111/2011-30 a č. j. 1 As 59/2012-33). Může se jednat např. o podávání velkého množství žádostí o poskytnutí různorodých informací, které spolu obsahově nesouvisejí, o snahu „paralyzovat“ množstvím podávaných žádostí vyřizování běžné agendy povinnými subjekty (např. v malých obcích, které nemají uvolněné obecní funkcionáře, může „aktivita“ takového žadatele prakticky zastavit vyřizování jiných běžných agend), neúčelné podávání stížností podle § 16a v situacích, v nichž již žadatel informace získal, byť po lhůtě, opakované nezaplacení zjevně oprávněné úhrady nákladů (např. úhrady za poskytnutí listinných kopií, u nichž není spor o množství ani výši úhrady), bezsmyslné trvání na zaslání informací elektronicky, když byly poskytnuty v listinné formě (nejde-li o případy, kdy je zjevné, že žadatel chce s informacemi dále elektronicky „pracovat“), bezdůvodné trvání na přímém poskytnutí zveřejněných informací [srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 162/2014-63 (3276/2015 Sb. NSS), bod 54 odůvodnění] či tematicky zcela zjevně nesmyslné otázky (z judikatury typu kdo dne XY zametal nádvoří státního zámku MN apod.). NSS používá výstižné zobecňující označení takových osob jako osob vedoucích „spor pro spor“ a nikoli pro získání informace (např. rozsudek NSS č. j. 8 As 182/2014-12). Jestliže množství žádostí podávaných jedním žadatelem (eventuálně více „spojenými“ či personálně propojenými žadateli) skutečně povinnému subjektu zabraňuje plnění ostatních zákonných povinností a má-li takové jednání

„šikanozní cíl“ (třeba jen rozumně dovoditelný, nikoli žadatelem výslovně projevený), bude možné hovořit o zneužívání práva na informace.“

Jak však bylo popsáno výše, skutková argumentace povinného subjektu, že v tomto konkrétním případě jsou skutečně naplněny výše uvedené znaky zneužití práva na informace, v napadeném rozhodnutí zcela chybí, a rozhodnutí povinného subjektu je v tomto směru nepřezkoumatelné.

K poukazu povinného subjektu na ustanovení § 38 správního řádu odvolací orgán uvádí, že povinný subjekt v obsahu odůvodnění žádným způsobem neodůvodnil, proč na daný případ aplikuje ustanovení § 38 správního řádu, resp. na základě jakých skutečností a správních úvah povinný subjekt dovodil, že odvolatelka žádala o realizaci práva nahlížení do spisu ve smyslu tohoto ustanovení, když v obsahu žádosti odvolatelky je výslovně uvedeno, že odvolatelka žádá o poskytnutí informací právě s odkazem na InfZ. I v tomto směru tudíž odvolací orgán shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Odvolacímu orgánu v této souvislosti ani není zřejmé, proč povinný subjekt v rozhodnutí cituje rovněž ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona upravující podmínky poskytování kopií dokumentací staveb evidovaných u stavebních úřadů, když z žádosti odvolatelky obsažené ve správním spise požadavek na předložení takových dokumentů nevyplývá.

Ke všemu výše uvedenému odvolací orgán dodává, že v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Odvolací orgán je po přezkoumání napadeného rozhodnutí nucen konstatovat, že povinný subjekt v daném případě zamítnutí žádosti odvolatelky o poskytnutí informace vůbec nezdůvodnil, resp. neuvedl, na základě jakých skutečností, správních úvah a důkazů obsažených ve správním spise dospěl k závěru, že žádost odvolatelky naplňuje znaky zneužití práva, proč na daný případ aplikuje ustanovení § 38 správního řádu, ani proč povinný subjekt nepřistoupil za situace, kdy shledal, že odvolatelkou podaná žádost vyvolá mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, k postupu předvídanému v ustanovení § 17 odst. 1 InfZ. Absence řádného odůvodnění v uvedených směrech zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, které jej činí nezákonným, přičemž k této nezákonnosti odvolací orgán přihlíží z úřední povinnosti (§ 68 odst. 3 správního řádu).

Při svém rozhodování odvolací orgán podpůrně využil následující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 09.06.2004, čj. 5 A 157/2002-35, č. 359/2004 Sbírký rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dostupný na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu), dle kterého není ani nutné, aby nepřezkoumatelnost rozhodnutí odvolatel namítal, přičemž při zjištění nepřezkoumatelnosti z úřední povinnosti má být touto závažnou vadou stíženého rozhodnutí zrušeno, aniž by bylo nutné se dále věcně zabývat odvolatelovými námitkami. Odvolací orgán nicméně uvádí, že se s výše citovanými námitkami a odvolacími důvody, jež odvolatelka uvedla v obsahu jejího odvolání, ztotožňuje, jak ostatně vyplývá ze všeho výše uvedeného, pouze uvádí, že nemohl vyhovět návrhu vyslovenému v závěru jejího odvolání, aby podle ustanovení § 16 odst. 4 InfZ napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil, řízení zastavil a současně rozhodnutím přikázal povinnému subjektu požadovanou informaci odvolatelce poskytnout, a to z důvodu, že odvolatelkou uvedený informační příkaz podle ustanovení § 16 odst. 4 InfZ nabývá účinnosti až od 02.01.2020, přičemž podle Čl. XVI – Přejícné ustanovení zákona č. 111/2019 Sb., se do 01.01.2020 postupuje podle § 16, § 16a, § 16b a § 20 InfZ, ve znění dosavadních předpisů, tedy ve znění do 23.04.2019. Z uvedených důvodů odvolací orgán v odvolacím řízení postupoval podle citovaných ustanovení InfZ, v jejich znění do 23.04.2019 a obecných ustanovení správního řádu.

Odvolací orgán uzavírá, že přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí povinného subjektu a dospěl k závěru, povinný subjekt při rozhodování o odmítnutí žádosti odvolatelky ze dne 04.10.2019, kterou zaevidoval pod č. j. DOK/Vyst/Sma/1163/2019, nepostupoval v souladu s InfZ, správním řádem a jeho zásadami, když předmětné rozhodnutí trpí výše popsanými nedostatky odůvodnění. Absence řádného odůvodnění zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, které jej činí nezákonným, přičemž k této nezákonnosti odvolací orgán přihlíží z úřední povinnosti (§ 68 odst. 3 správního řádu).

Odvolací orgán proto zrušil rozhodnutí povinného subjektu č. j. DOK/Vyst/Sma/1197/2019 ze dne 11.10.2019 o odmítnutí žádosti odvolatelky a věc vrátil povinnému subjektu k novému projednání.

Při novém projednání věci by měl povinný subjekt znovu posoudit, zda v poskytnutí odvolatelkou požadovaných informací mu skutečně brání některý z důvodů stanovených v InfZ nebo jiném zákoně, či zda se ze strany odvolatelky skutečně jedná jednání naplňující výše popsané znaky zneužití práva na informace a v případě, dospěje-li k závěru, že takové důvody k odmítnutí žádosti jsou v daném případě dány, vydá o tom rozhodnutí řádně a přesvědčivě odůvodněné rozhodnutí dle požadavku ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Odvolací orgán povinnému subjektu závěrem vytýká i nepředložení záznamu o postupu při poskytování informací dle požadavku ustanovení § 14 odst. 6 InfZ (nebyl součástí předloženého spisového materiálu), nicméně postup povinného subjektu byl z předloženého spisového materiálu dostatečně srozumitelný.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti odvolací orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tedy odvoláním napadené rozhodnutí povinného subjektu zrušil a vrátil věc povinnému subjektu k novému projednání.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí o odvolání se podle § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat.

z p. Ing. arch. Ondřej Starý
odborný referent oddělení stavebního řádu

Na vědomí: Městský úřad Špindlerův Mlýn, odbor výstavby + spis